

[Weikop.]

lov til at formode, at i hvert fald regeringens tredje partner er noget utilfreds med afviklingens tempo. Sikker er det, at hverken fiskeriministeren eller hans meningsfæller ville finde sig i en så langsom afvikling, hvis de ikke selv var med i båden, men mere var ude at fiske for sig selv. Jeg synes ikke, at vi med nogen særlig ret kan skyde så meget på den højtærede handelsminister, fordi det går noget langsomt, for vi husker jo meget vel forhandlingerne i fjor, hvor både den højtærede fiskeriminister og hans partis ordfører, det ærede medlem hr. Niels Andersen, gav udtryk for, at det var dem, der bestemte tempoet i afviklingen, og dette gælder vel, både når det drejer sig om valutacentralen og om liberaliseringen.

Jeg ved ikke, om det er fiskeriministeren, den højtærede minister hr. Viggo Starcke eller en tredje, der denne gang har inspireret den højtærede handelsministers fremsættelsestale. På visse punkter lyder den omtrent — hvis jeg må sige det sådan — som hvis en amatørmeteorolog ville udsende vejrberetninger med ordene: hvis det ikke bliver godt vejr i morgen, ja, så bliver det dårligt vejr. Der står virkelig at læse i handelsministerens fremsættelse, at ministeren under hensyn til den forbedrede valutastilling har „opmærksomheden henvendt på mulighederne for yderligere liberalisering og forøget bevillingsudstedelse“ — altså alene på muligheden — og at den højtærede minister, når bevillingsbudgettet for 1959 skal lægges, „vil overveje en yderligere frigørelse af vor import“. Det drejer sig altså her om muligheder og overvejelser. Er mon den højtærede fiskeriminister og det ærede medlem hr. Niels Andersen nu blevet så nøjsomme, at de er tilfredse blot med muligheder for og overvejelser af yderligere liberalisering? Man kan egentlig spørge sig selv: er det den indflydelse, som retsforbundet og det ærede medlem hr. Niels Andersen har haft på tempoet? For så må man sige: sikke en tålmodighed de herrer pludselig har fået! Jeg troede for resten også, at det radikale venstre sammen med retsforbundet havde formået regeringspartneren til at give grønt lys for liberalisering, for når jeg tænker på de debatter, der har været her, så sagde den nuværende højtærede undervisningsminister, dengang

det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre); ved enhver forhandling til regeringen, dengang der var en borgerlig regering: hvorfor liberaliserer I ikke? Jeg har jo givet jer grønt lys for al den liberalisering, I ønsker. Det hjalp såmænd ikke noget, at vi fra vor side dengang sagde, at man ikke havde grundlaget i orden, og det ville såmænd ikke have hjulpet noget, om vi havde sagt det samme, som den højtærede handelsminister nu siger. Handelsministeren siger jo netop til regeringspartnerne: vi må af forskellige årsager være forsigtige med vore dispositioner.

Jeg forstår godt, at den højtærede handelsminister er, jeg må nærmest sige i en forfærdelig kattepine, for jeg tror egentlig godt, at ministeren ville liberalisere, men han må ikke gøre det for sin stærke regeringspartner, og han skal gøre det i langt større omfang måske, end han selv ønsker, hvis han skal tilfredsstille sin anden regeringspartner. Det er formentlig årsagen til, at ministerens fremsættelse forekommer mig at mangle klarhed på disse punkter. Jeg synes unægtelig, at ministerens udtalelser er noget florumvundne.

Den højtærede minister siger også, at de prisundersøgelser, der foretages for at konstatere forskellen mellem danske og udenlandske priser på visse varer, er overordentlig vejledende. Heri kan jeg såmænd give ministeren ganske ret. Men hvilken positiv virkning har disse undersøgelser egentlig haft, hvad har de betydet i kroner og øre f. eks. i forøget import, i forøget bevillingsudstedelse eller i anden liberalisering? Det kan selvfølgelig være et meget interessant materiale, men jeg må egentlig sige, at bruges det ikke, synes jeg næsten, man skulle spare nogle af disse papirdynger. Eller også skal man rent ud sige, at man ikke vil skade dansk indsutri ved at lukke op for import, selv når der foreligger prisforskel. Eller man kan også sige, at vi, papirdyngerne til trods, stadig må vise nogen forsigtighed. Det er et standpunkt, som jeg ville kunne forstå, og som andre ville kunne forstå. Man siger til sig selv: hvor mange mennesker er beskæftiget med alt det papir? Hvor mange sidder og regne avancerne ud på kartofler i Holland, Tyskland, Danmark o. s. v.? Jeg vil blankt indrømme, at jeg selv har været inde på, at man burde fore-